

ALBUFEIRA, Portugal (Reis 69; Do 7 op Vr. 8 Sep. t/m Zo. 17 Sep.)

Do. 7 Sep;

's Middags begon ik al mijn koffer in te pakken. 's Avonds liep ik mijn appartement uit en nam ik bij de dichtst bij zijnde bushalte de bus naar 's Hertogenbosch Centraal Station. Ik nam daar de sneltrein naar Schiphol-Airport en arriveerde daar om 22.15 uur. Vervolgens dronk ik wat koppen koffie en loste ik was puzzels op uit een Grote Bosatlas- en een Wielerpuzzelboek.

Langzamerhand werd het 01.30 uur. Rond dat tijdstip verschenen mijn reisgenoten en de begeleid(st)ers. De begeleiding bestond uit Arianne, die ik kende van Grou 2021, Monique en Myrthe, en mijn reisgenoten uit Cassie, Gabriëlla, Julia, Karlien, Maartje, Margo, Marieke, Maud, Monique, David, Jordy, Leander, Mark, Matthijs en Wim. We liepen rond 02.00 uur naar de incheckbalies, legden daar onze koffers op een bagageband en lieten onze paspoorten zien. Via de douane kwamen we in de loungehal aan de poort naar ons vliegtuig, en daar speelden Maartje, Monique (R), Julia en Monique (B) en ik een spelletje Skip-Bo. Monique (R) won deze.

Vr. 8 Sep: DE HEENREIS

Omstreeks 04.45 uur ging de poort naar ons vliegtuig open. Wij stapten het toestel in, en even na 05.00 uur steeg deze op. In ruim drie uur vloog het vliegtuig ons naar de Zuid-Portugese stad Faro. We kwamen daar om 07.15 uur Portugese tijd aan, waar het in Amsterdam 08.15 uur is.

Wij stapten uit het vliegtuig en liepen via het luchthavenveld het vliegtuiggebouw in. Daar paken we onze koffers van de bagageband. We liepen door een grote hal en kwamen zo buiten, bij de voorkant van het gebouw. Daar wachtte op het parkeerplein een bus op ons. We laadde onze koffers erin, stapten in, en de chauffeur reed ons naar Albufeira. Deze stad lag zo'n 40 km van het vliegveld af.

De bus stopte bij een vakantieresort, dat omringt was door muren en enkele schuifhekken. Bij een zo'n hek stapten wij uit. We haalden onze koffers uit de bus, en het hek ging open, zodat wij het terrein op konden. We kwamen bij een blokachtig gebouw, met in de voorgevel een dubbele deur, en gingen daar naar binnen.

Wij kwamen in een zaal, waar rechts een balie zat, en rechts voor ons een paar gele banken links stonden. Rechts achterin stonden vier tafeltjes, met aan elk drie stoelen. Achter de balie stond een donkerharige man van in de veertig jaar, maar deze vertelde dat we pas rond 15.30 uur in onze appartementen konden in verband met reinigingswerkzaamheden. En het was pas 09.00 uur.

Allereerst gingen wij wat rusten in de lobby. Zo'n halfuur later liep ik via een achterdeur een terras op, waarop er een uitzicht ontstond op een zwembad en twee á drie verdiepingen hoge appartementenflats, die eromheen stonden. Velen van ons gingen zitten aan de tafeltjes op het terras, en daar ontbeten wij (met o.a. boterhammen met kaas- en vleesbeleg, en fruitsap). Na het ontbijt gingen we zitten bij het zwembad, waarbij sommigen van ons het bad in gingen. Ik was echter zo moe door de 25 laatste slapeloze uren, dat ik onder een zonnedoek liggen op het gras en in slaap viel.

Ruim een uur later werd ik wakker. Ik bekeek nog wat folders over de omgeving, die in het vakantieresort lagen, en maakte daarna foto's van het resort. Rond 14.00 uur verzamelden wij ons in de lobbyzaal bij de receptie, en vanuit daar liepen we via het schuifhek het resortterrein af.

Via een licht bergaf lopende kasseienstoep en een dubbele wegoversteek, met daarbij een fontein, kwamen we twee trappen. We liepen daar zo'n 35 treden naar beneden en kwamen zo bij een havenzone. Schuin voor ons lag de haven met vele boten, aan de overkant stonden woonvilla's, en links zat een havenboulevard met een supermarkt, winkels en café-restaurants met daaraan liggende terrassen. We gingen zitten op het terras van

een pub, genaamd Fat Cats, en bestelden daar ieder een lunch. Ik at bij deze lunch gebakken ei met frites en twee worstjes, en dronk er een kop koffie bij. Na het eten liepen een aantal van ons terug naar het hotelresort, maar ikzelf ging met een paar anderen nog even boodschappen halen in de supermarkt.

Rond 16.00 uur kwam ik met dezen weer bij het resort. Daar maakten de begeleidsters de kamerindeling. Wij verdeeld in vier appartementen, waarbij ik met Jordy en Karlien, en Leander in appartement bij flat A terecht kwam. Met Leander zou ik een kamer delen, omdat Jordy en Karlien een stel vormde. Wij sleepten onze koffers naar onze appartementen en zetten ze daarbinnen neer. Nadat ik mijn koffer in Leanders en mijne kamer had gezet, ging ik naar beneden. Ik zette de televisie aan en keek daarop naar de 13e etappe van de wielrenwedstrijd Vuelta España. Deze was een 135 km lange zware bergrit, van Formigal over de Col de Aubisque (1709m.) naar Col du Tourmalet (2114m.) en werd gewonnen door Jonas Vingegaard (Den.). Na afloop van de uitzending ging ik boven nog een uur slapen, want ik was nog erg moe.

Rond 19.00 uur maakte ik dat ik in de lobby/receptiezaal was. Zodra wij allen daar waren, gingen we het resortterrein af. We liepen naar de havenboulevard en gingen daar zitten op het terras van een Pizzeria, Nosolo Italia. Daar bestelden wij ieder een pizza. Ik bestelde een Pizza Lisboa (met champignons, courgettes, paprika, uien en wortel) en nam daarbij een cola. In een café-restaurant ernaast stond een beeldscherm aan, en deze vertoonde een rugbywedstrijd tussen Frankrijk en Nieuw-Zeeland.

Na het eten liepen wij weer naar ons resort toe. Daar haalden wij rond 21.30 uur bij het begeleidingsappartement (in Flat F) de levensmiddelen voor het ontbijt plus koffie. Jordy en Karlien, Leander ik liepen terug naar ons appartement (A1-28) en plaatsten daar het eten, drinken en de koffie in de koelkast en andere kasten. We gingen daarna op de bank zitten, maar even na 22.00 uur ging ik met mijn handbagetas naar boven. Ik poetste in de badkamer mijn tanden en ging

vervolgens liggen op bed, waarna ik snel in slaap viel.

Za. 9 Sep: O VELHO ALBUFEIRA

Rond 07.30 uur werd ik (pas) wakker. Ik stond na een halfuur draaien op en nam een douche in de badkamer, waarna ik mijn tanden poetste. Ik trok schone kleding aan, wakte Leander en ging naar beneden. Rond 09.00 uur werden ook Jordy en Karlien wakker, waarna wij allen de tafel dekten. Jordy bakte hierbij voor ons gezamenlijk een spiegelei. Vervolgens ontbeten wij.

Na het ontbijt stopten wij het gebruikte servies in de vaatwasser. Daarna deden we onze nodige spullen in onze tassen en gingen we naar het hoofdgebouw. Daar werd om 11.45 uur in de lobby/receptiezaal het vakantieprogramma gepresenteerd door Arianne, Monique (B) en Myrthe.

De programmapresentatie verliep als volgt: Vandaag zouden we naar de binnenstad van Albufeira gaan. Op Zondag de 10e zou er een Jeepsafari zijn, op Maandag de 11e een boottocht naar dolfijnen en grotten, en op Woensdag de 13e een bus-tour langs de kustkaap Cabo Vicente en de stad Lagos. Op Donderdag zou er nog een bezoek aan een aquapark zijn, en dit alles tegen betaling. Van deze activiteiten koos ik er drie uit om mee te doen, en liet ik de dolfijnenspot vervallen.

Omstreeks 12.50 uur gingen we het resortterrein af. We liepen richting de weg waar de fontein stond en gingen daar linksaf. Rechts van deze weg stonden gekleurde flats en lag een bescheiden boulevard, met wat winkels en een terrasje. We wandelden de staat af richting een driesprong, waar een kapelvilla stond, en gingen daar rechtsaf. Met een bijzonder mooi uitzicht over de haven liepen we over het trottoir naast de licht omhoog liep, en verderop kwamen we bij een linkse steeg. We gingen daarin en kwamen zo het centrum van Albufeira in. Even verder kregen wij een uitzicht over de stad, de stranden en het golvende water van Atlantische Oceaan.

Via een paar hellende straten en trappen kwamen wij bij een smalle straat. Deze leidde naar een typisch Portugees restaurant, genaamd Cabana Fresca. Er stonden daar lange en kortere tafels, en wij gingen zitten aan twee van zo'n tafels. Even later nam het personeel onze bestellingen op, waarbij ik een kop tomatensoep met brood bestelde en qua drinken een cola light. Af en toe raadpleegde ik mijn telefoon, om te lezen wat er in de Vuelta España gebeurde. Romain Bardet (Fra.) en Remco Evenepoel (Bel.) reden in de 162 km lange bergrit over de Puerto de Larrau (1579m.) op kop naar de Larra-Belagua (1587m.), en Evenepoel zou deze rit winnen. Na het eten wilden de begeleidsters afrekenen, maar bleek dat een oudere man dat voor ons al had gedaan. We begrepen daar niets van, maar lieten als bedank de man mee poseren op een paar van onze reisfoto's.

Wij gingen verder. We liepen een stuk langs het strand en kwamen via een plein aan de oceaan bij een beeldhouwwerk. Daarop stond geletterd Love Albufeira, en velen van ons (waaronder) ik poseerden er. Vervolgens liepen we via het plein een andere straat in, waaraan winkels stonden. Ook was daar een pinautomat. We pinden daar ons geld dat we nodig hadden, voor o.a. de te betalen activiteiten en liepen daarna verder. We kwamen langs cafés en terrassen, waar op beeldschermen een voetbalwedstrijd tussen Engeland en Oekraïne werd uitgezonden. Via een lange steile trap kwamen we uit bij een straat, waar we eerder zijn geweest. Vanuit daar liepen we de oude binnenstad uit en gingen we terug naar ons hotelresort.

Na zo'n halfuur lopen kwamen we aan bij het resort. We kwamen via een dubbele glazen deur en een schuifpoort op het resortterrein en kwamen zo bij een fontein. Daar betaalden wij allen de activiteiten waaraan we zouden deelnemen. Wij de 16 reisdeelnemers zouden samen in totaal 2955 Euro in de pot stoppen voor 59 activiteitendeelnames.

Na de betalingen hadden wij nog een uur voor onszelf. We verzamelden ons rond 19.00 uur in de lobby/receptiezaal en liepen vervolgens aan. We staken de dubbele weg langs de fontein over en kwamen via de trappen bij de

havenboulevard. Daar gingen wij zitten op het terras van een Mexicaans restaurant, Agua y Sal, aan een hele lange tafel. Even later werden de bestellingen opgenomen, en ik bestelde een plateau met spareribs en frites plus een flesje bier. Groenten zaten hier echter niet bij, maar de spareribs smaakten heerlijk.

Tot zowat 21.15 uur zaten wij op het terras. Daarna liepen we terug naar het resort. Eenmaal daar was het programma van de dag afgelopen. Ikzelf bleef nog even in de lobby zitten en liep daarna naar m'n appartement toe, waar Karlien en Jordy, en Leander ook inmiddels waren. Ik keek nog tot 23.00 uur televisie en ging daarna naar bed.

Zo. 10 Sep: DE JEEPSAFARI

Rond 07.00 uur stonden Karlijn en Jordy, Leander en ik op. We ontbeten vlak na 07.30 uur en pakten daarna (gedoucht) onze spullen, want om 09.00 uur moesten we in de lobby/receptiezaal zijn. We verlieten rond dat tijdstip het resortterrein, want 3 safari-Jeeps kwamen ons ophalen.

Wij stapten in de Jeeps en gingen op weg. De chauffeurs reden ons de stad uit en gingen even later een zandpad op. Door een rally-evenement moesten we echter omrijden, maar via een wegovergang en een eeuwenoude zandpad kwamen we bij de juiste zandweg. We stopten daar bij een plantageboerderij en stapten daar uit. De boerderij heette Goji Farm en maakten met hun plantage olijven, vijgen, honing en anti-hoestkruiden. Ik kocht een zakje van de anti-hoestkruiden, voor de astmatische bronchitis van mijn moeder, maar raakte deze een week later kwijt.

Na een lange vertelling van de boerderij-eigenaar liepen wij terug naar de Jeeps. We stapten in en gingen zo verder. Via enkele zandwegen en een asfaltweg kwamen we bij een klein plaatsje, Alte. Daar hielden wij een stop van een halfuur, waarbij er gelegenheid was om te gaan zwemmen of iets te nuttigen. Ikzelf bestelde in de plaatselijke café een kop

koffie en een Feast Chocolate-ijsje, dat erg lekker smaakte.

Na de pauze liepen wij terug naar de Jeeps. De chauffeurs reden ons verder, en zo kwamen we bij een plaats waar ontschorste bomen stonden. Dezen waren niet zomaar bomen, maar kurkeiken. Kurkeiken worden om de negen ontdaan van hun schors, en om het jaar van de laatste ontkurking van zo'n eik te onthouden, wordt het laatste getal van dat jaar erop gekalkt. De kurkeik zelf heeft een uitgespreide, koepelvormige kroon met verdraaide takken en krijgt een rozende kleur op de plaats waar deze ontkurkt wordt. De kurk zelf is bleekbruin en ruw, en bevat richels.

Wij gingen weer verder. Via een pad reden de chauffeurs ons naar een uitzichtpunt, dat vlak bij een diepe afgrond zat, boven de valleien. Op het uitzichtpunt stond een hut en een schimmel, en in de buurt stond een windmolen. We maakten op het uitzichtpunt een groepsfoto en stapten daarna weer in de Jeeps. In een halfuur tijd reden de chauffeurs ons daarin naar ons hotelresort.

Rond 13.10 uur kwamen we aan bij het resort. Omdat het al zo laat was, liepen we tien minuten later weer weg richting de havenboulevard, voor de lunch. We gingen daar zitten op het terras van een Irish Pub (Jack's), en even later volgden de bestellingen. Ik bestelde een tonijnsalade en een kop koffie, en na de lunch namen sommigen van ons nog een ijsje. Velen van ons deden daarna nog in de supermarkt boodschappen, waarbij ik een flesje water en twee bananen kocht. Binnen drie at ik allebei de bananen op, want sinds de treinrit naar Schiphol had ik geen fruit meer gegeten.

Wij wandelden terug naar ons resort, waarbij de begeleiding ons vertelde dat we tot 18.45 uur de tijd voor onszelf hadden. Ik ging naar m'n appartement en keek daar naar de laatste 35 km van de 15e Vuelta-etappe. Deze ging van Iruñea (Pamplona) naar Lekunberri en werd gewonnen door Portugees Rui Costa in een sprint van drie vluchters. Na de wedstrijd kleedde ik mij om mijn slaapkamer, want ik was van plan om te gaan zwemmen.

Even na 16.30 uur liep ik naar het zwembad toe. Ik legde mijn badlaken op een strandbed, mijn tas ernaast, en stapte daarna het 25 graden warme zwembad in. Ik zwom ongeveer een kwartier en stapte daarna weer uit het water. Vervolgens ging ik liggen op het strandbed, en na enige tijd liep ik vanaf daar naar het resortterras. Ik bestelde een beker koffie en dronk die aan een tafeltje op.

Omstreeks 18.30 uur ging ik terug naar m'n appartement. Ik legde mijn zwemspullen in m'n slaapkamer en liep daarna naar de lobby/receptiezaal. Zodra alle reisgenoten daar waren, verlieten we met de begeleiding het resortterrein om te gaan dineren. We liepen naar de dubbele weg met de fontein, staken daar over en kwamen via de trappen naar beneden bij de haven. Over de boulevard liepen wij naar een tapasrestaurant, Tasca Portuguesa. We gingen daar zitten op het terras, en bestelden daar ieder een gerecht. Ik bestelde een kleine steak (bitoque) met frites, ei en groenten, en nam daarbij een glas bier. Onder het dinér stond op een beeldscherm de voetbalwedstrijd Ierland – Nederland aan, en Nederland won deze met 1-2.

Sommigen van ons bestelden naderhand een dessert. Na het eten liepen wij terug naar het resort, waar Leander en ik via de receptie naar ons appartement gingen. Omdat Karlien afgelopen middag haar enkel had verzwikt, was zij met Jordy en Monique (B) naar een hospitaal gegaan voor een medisch onderzoek. Pas rond 22.30 uur verschenen zij in ons appartement, waarbij bleek dat Karlien gelukkig niets gebroken had. Wel had zij last van pijn en ging ze vroeg naar bed, waarna Jordy, Leander en ik nog enige tijd opleven. Rond 23.30 uur ging ikzelf naar bed.

Ma. 11 Sep: DANSEN BIJ DE NIKOLAI BAR

Nadat om 07.00 uur de wekker ging, stond ik rond 07.30 uur op. Ik hielp met het dekken van de tafel, om vervolgens te ontbijten, terwijl Karlien nog in haar (en Jordy's) slaapkamer at. Zij had nog steeds pijn aan haar verzwikte voet en kon helaas niet mee met de boottocht naar de dolfijnen en de grot. Toch zei ze tegen Jordy dat hij haar wel alleen

kon laten en hij gewoon aan de activiteit moest kunnen deelnemen.

Ook Cassie en Monique (R) deden niet mee met de boottocht. Myrthe en ik ondersteunde Karlien om haar bij het resortterras te laten komen. Zodra zij daar op een stoel zat, kon ik naar mijn appartement om me daar te douchen en mijn tanden te poetsen. Ik ruimde de vaatwasser uit, waste nog enkele borden en wat bestek af, en pakte daarna mijn tas. Ik liep terug naar het terras en bestelde daar een kop koffie. Terwijl ik deze slokje bij slokje opdronk, schreef ik zes postkaarten, een voor mijn moeder, een voor mijn broer Chris en zijn vriendin Anneke, een voor mijn andere broer, Sander en zijn gezin, en drie voor vriend(inn)en; Noor, Harm en Rutger.

Na de postzegels op de kaarten te hebben geplakt, liep ik met Cassie, Monique (R) en Myrthe via de lobby/receptiezaal en de schuifpoort het resortterrein af: De deelnemers van de boottocht waren inmiddels bijna terug. We liepen via de dubbele weg richting de havenboulevard, maar op de trappen naar beneden kwam een slipper van mijn voet los. Dit zou later worden opgelost. Ditmaal liepen we naar restaurant El Barrio en gingen we daar op het terras zitten, waar de boottochtdeelnemers ook zaten. Tijdens het bestellen van het eten nam ik een Griekse Salde en een Cola Light.

Tijdens deze lunch werd er veel gesproken over de boottocht, en lovend. 'We hebben veel dolfinen gezien' zei Gabriëlla. 'De grotten waren erg mooi en een had een open krater' vertelde Leander. Begeleidster Myrthe sprak over een mooie grot en prachtige dolfinen.

Na de lunch gingen velen van ons terug naar het resort. Anderen, waaronder ik, gingen nog enkele winkels in, waarbij we eerst de supermarkt ingingen en ik daarna in een kledingwinkel nieuwe slippers kocht. Rond 15.00 uur kwamen wij ook bij het resort, en daar kregen we tot 19.00 uur de tijd voor onszelf. Ik ging puzzelen in mijn Denksport Wielerpuzzelboek en at daarbij een ijsje. Na een uur gepuzzel stopte ik en ging ik naar mijn appartement, waar ik een kop koffie dronk. Vervolgens trok ik mijn zwembroek aan en liep

ik naar het zwembad. Ik koos daar een strandbed uit en ging het water in om zowat een kwartier erin te zwemmen. Daarna ging ik een halfuur op het strandbed liggen, in de zon, waarna ik weer naar m'n appartement toeging.

Omstreeks 18.50 uur maakte ik dat ik bij de lobby/receptiezaal kwam. Eenmaal toen wij er allen waren, liepen we naar de havenboulevard toe. We gingen daar zitten aan een lange tafel op het terras van een strandbar, de Nikolai Bar, en het personeel nam daar onze bestellingen op. Vijf reisdeelnemers, waaronder ik, namen een pul pils (0,57 liter), en qua eten bestelde ik exotische kip met frites, mango en exotische sla. Terwijl wij op ons eten wachten vroeg een vooraanstaande barwerker ons wat voor muziek wij leuk vinden, waarop Monique (R) antwoordde met zangeres Shakira. Ik noemde de Amerikaanse rockband The War on Drugs op, en iemand anders zei 'Donna Summer'.

Even later klonk er muziek van Shakira. Van haar werden 'Whenever Wherever' en 'Objection (Tango)' gedraaid, waarop Monique, Leander en Myrthe meedanst. Toen daarna 'Red Eyes' van The War on Drugs (2014) klonk, ging ikzelf ook de dansvloer op. Ook dansten wij op 'I Don't Live Here Anymore' van The War on Drugs feat. Lucius (2021), en 'Hot Stuff' van Donna Summer (1979) volgde daarop. Na het laatstgenoemde nummer gingen Monique (R), Leander, Myrthe en ik weer zitten aan de tafel, waar ons eten werd opgediend. De exotische kip, friet en groenten smaakten heerlijk, en na het eten kwam die ene barwerker naar me toe. Hij zei dat hij de muziek van The War on Drugs erg mooi vond.

Na het eten gingen de meesten van ons terug naar het hotelresort. Maartje, Monique (R), Marc, Wim, Monique (B) en ik gingen echter nog naar een gamehall. We speelden daar Air-Hockey, waarbij Maartje en Monique een aanvallend en spannende potje tegen elkaar speelden, en ik twee potjes (verdedigend) speelde, één tegen Marc en een tegen Wim.

Na het gamen liepen we terug naar ons resort. Tijdens deze terugweg deed ik nog mijn zes

kaarten in de postbus, die langs de dubbele weg stond. Via de glazen deur en de schuifpoort onder een appartementenflatblok kwamen we het hotelresort weer in, bij het zwembad, en even later ging ik naar m'n appartement. Karlien en Jordy, en Leander kwamen daar even later ook aan. Ik zette nog een kop koffie voor mezelf, dronk deze puzzelend op, en ging vervolgens naar bed.

Di. 12 Sep: EEN DAGJE NAAR HET STRAND

Omdat wij vandaag niet zoveel hoefden te doen, stonden pas rond 09.00 uur op. Ik dekde de tafel voor het ontbijt, waarbij Karlien ditmaal wel aan tafel ging zitten, met Jordy, Leander en ikzelf. Zij kon al een stuk beter lopen. Ik dekde na het eten met Jordy en Leander de tafel af en ging daarna douchen in de badkamer. Ik trok bij het aankleden mijn zwembroek aan en pakte mijn tas in en mijn badlaken, waarmee ik naar de lobbyzaal ging.

Vandaag gingen wij naar het strand en zouden we ons daarvoor om 11.00 uur verzamelen in de lobby. We liepen aan, en deden vrijwel de gehele weg aan die we afgelopen zaterdag naar het oude Albufeira hadden gelopen. Naast de dubbele weg, langs de kapelweg en de links ombuigende weg heuvelop, door de steeg het oude stadsdeel in, en langs het uitzichtpunt over de stad, de stranden en de oceaan. Bij dat uitzichtpunt lieten de begeleidsters zichzelf en ons fotograferen door een voorbijganger. We liepen daarna weer verder, en kwamen daarbij langs de Cabana Fresca.

Zo'n vier restaurants verder kwamen wij bij ene restaurant Flavours. We gingen naar binnen en mochten daar boven gaan zitten aan een lange tafel. Bij de bestellingen bestelde ikzelf een Spaghetti Carbonara (met bacon, kaas en een crèmesaus) en een kop koffie. Na alles te hebben opgegeten gingen we weer naar buiten.

Inmiddels was het 13.45 uur. Wij gingen naar het strand, en besloten om daar tot 16.00 uur te blijven. We gingen daar op badlaken zitten en zonden zowat. Zo af en toe zocht ik op mijn telefoon internet-updates op, over de 16e

Vuelta-Etappe, die over 120 km van Lièncres naar het 530 meter hoge Bejès. Jonas Vingegaard (Den.) won deze etappe, en zijn ploegmaat Sepp Kuss (USA) bleef leider.

Tijdens het zonnen stelde de begeleidsters voor, of wij op een rubberen boot wilden, die werd voortgetrokken door een speedboot. Slechts twee van ons wilden in eerste instantie eraan deelnemen, maar al vrij snel werden dat er vijf. Ik sloot als zesde aan, en zo gingen Gabriëlla, Marieke, Maartje, Monique (R), David en ik met begeleidster Arianne gehuld in een zwemvest het rubberen sleepbootje op. Deze bananenbootrit begon al vrij snel, en steeds voerde de bestuurder beetje bij beetje het tempo van zijn speedboot op. We moesten ons goed vasthouden aan handvaten, want het bootje waarop zij zaten botste geregeld op de golven. Bovendien maakte de speedbootbestuurder bochten, waarop wij in de richting van de bocht moesten meebuigen om te blijven zitten. Ik begon dit eng te vinden, maar gelukkig het goed af. Allemaal bleven wij zitten, en na zo'n acht bochten sleepte de bestuurder van de speedboot ons weer naar de kust.

Wij stapten van het bootje en liepen terug naar onze badlakens. Daar gingen we nog enige tijd zonnen. Leander had een draagbare geluidsbox aanstaan, en draaide daarop een reeks zomer-hits, zoals 'Break My Stride' van Matthew Wilder (1984) en de UB40-versie van Neil Diamond's 'Red Red Wine' (1983/1968). Op het strand liepen verkopers rond, en een van hen verkocht donutachtige suikerbroodjes, zonder gat maar met vulling. Dit waren bolinhas, en de meesten van ons kochten er zoën. Ik kocht een bolinha met appelvulling en at deze langzaam op.

Rond 16.00 uur pakten wij allen onze tassen in. We liepen aan (ikzelf met de badlaken weer over mijn schouder), en gingen terug naar ons hotel-resort. Even na 16.30 uur kwamen wij daar aan, en omdat we pas om 19.00 uur in de lobby/receptiezaal hoefden te zijn ging ik naar het terras. Ik bestelde een kop koffie en een aardbeienijsje, en ging nadat ik dezen had geconsumeerd naar m'n appartement. Ik douchte daar het zout van mij

af en puzzelde daarna nog in een Bosatlas-puzzelboek.

Tegen 19.00 uur maakte ik en mijn reisgenoten dat we bij de lobby/receptiezaal kwamen. Daar bleek de begeleiding een vervelende mededeling te hebben. Het busje waarin wij morgen langs Cabo Vicente en door de stad Lagos zouden gaan bleek kapot te zijn, wat betekende dat de bustour niet kon doorgaan. Het uitstapje naar het aquapark werd hierop een dag naar voren verplaatst, en dus zou deze morgen plaatsvinden.

Wederom liepen wij het resortterrein af. We staken de dubbele weg over, langs de fontein, en kwamen via de trappen bij de havenboulevard. Ditmaal gingen we zitten op het terras van de Fat Cats Fun Pub, aan drie tafeltjes. Ik kwam hierbij met Cassie, Marc, Matthijs en Wim aan zo'n tafel te zitten. Even later nam het personeel de bestellingen op, waarbij ik een fis hand chips-menu bestelde met een flesje donker bier. De vis werd met een krokant velletje op een stuk krant geserveerd en smaakte voortreffelijk, evenals de frites, de erwten en het bier. Tijdens het zitten en eten op het terras werd er vooral rockmuziek gedraaid, waarbij we klassiekers hoorden als 'Rock the Casbah' van The Clash (1982), 'Can't Stop' van Red Hot Chili Peppers (2002) en 'Seven Nation Army' van The White Stripes.

Na het eten liepen wij terug naar ons resort. Daar haalden we allereerst bij de begeleidingsappartement de levensmiddelen op, die wij voor de komende dagen nog nodig hadden (zoals brood, broodbeleg en vruchtendrank). Tijdens het halen van de boodschappen ontdekte ik een insect van 4 centimeter, die tegen de buitenmuur van de begeleidersflat omhoog klom. Dit was een kakkerlak, en een van mijn reisgenoten (Matthijs) fotografeerde die. Na eenmaal de levensmiddelen te hebben meegekregen liep ik terug naar het appartement van Karlien en Jordy, Leander en mij. Ik keek daar nog televisie, naar de laatste drie kilometer van de 16e Vuelta-Etappe, en ging daarna rond 23.30 uur naar bed.

Wo. 13 Sep: AQUAPARK SLIDE & SPLASH

Rond 07.30 uur ging mijn wekker. Ik stond even na 08.00 uur op en dekte beneden alvast de tafel. Terwijl ik ontbeet, kwamen ook Jordy en Karlien, en Leander één voor één beneden. Rond 09.00 uur ging ik naar mijn kamer en nam ik daar een douche in de badkamer, waarna ik mijn tas inpakte voor het aquapark.

Rond 09.50 uur liep ik aan richting de lobby/receptiezaal. Zodra wij alle reisgenoten daar waren, deelden de begeleidsters twee berichten mee. Slechte nieuws; Julia had (door spanningsgevoel) onze groep moeten verlaten. Zij zou de vakantie afmaken met haar moeder, die helemaal uit Nederland was overgevlogen. Goede nieuws; Er was een alternatieve maatschappij gevonden voor de bus-tour langs Cabo Vicente en door Lagos, en dus kon deze alsnog doorgaan. En wel op Vrijdag de 15e.

Rond 10.15 uur haalden twee taxibusjes ons op bij de schuifpoort. De chauffeurs reden ons naar het aquapark, die Slide & Splash te heten en lag bij het dorp Éstombar. Rond 11.00 uur kwamen we bij het park, en via de ingangspoort liepen we daar naar binnen. Via een pad over een helling kwamen we bij een grasveld met palmbomen, waar we bij een zo'n boom gingen zitten.

Aangezien ik nu bijna een dag achterliep met het schrijven van mijn reisverslag, schreef ik er eerst zo'n halfuur over verder. Vervolgens liep ik naar het parkrestaurant. Ik kocht daar een Coffee Americano (filterkoffie), maar betaalde daar slechts 1,30 Euro voor. Naderhand liep ik weer naar mijn reisgenoten, en sloot ik daar aan bij een groepje dat geleid werd door Arianne. Met dit groepje ging ik van twee glijbanen af, waarvan de eerste Disco River heette. Deze was een pijpglijbaan met disco-verlichting, en de tweede was een open paarse glijbaan van de Big Slide Tower en heette torpedo. Hierbij stuurde ik met mijn rug zowat de glijnsnelheid aan.

Na allebei de glijafdalingen ging ik nogeven alleen zwemmen in een groot zwembad. Daarna liep ik terug naar de boom op het grasveld, waar mijn reisgenoten zaten. Rond 13.30 uur gingen we lunchen, waarbij we allen

een maaltijd-deal mochten bestellen, bestaande uit een broodje, een zakje frites en een beker frisdrank. Ik bestelde een broodje tonijn, en nam als frisdrank een cola light. Deze werd ingeschonken in een 0,5 liter beker, en de begeleidsters brachten ons het eten.

Na de lunch verplaatsten de meesten van naar de zone, waar de schaduw van de palm nu lag. Ik puzzelde eerst nog wat en sloot mij daarna aan bij de glijbanengroep rond Arianne. Wederom ging ik twee glijbanen af, waarvan de eerste Boomerang heette en waarbij ik met Jordy op een rubberen dubbelboot ging. Het was een groene, gele, oranje gestreepte glijbaan, die eerst anderhalf keer in een pijp ronddraaide en daarna in een open glijbaanhelling steil naar beneden ging, om vervolgens tegen een zeer steile helling op te veren. Met een nog flinke snelheid glee de band daarna weer achteruit in de richting van het einde van deze baan. De laatste glijbaan was de Big Wave en was groen, geel en paar gekleurd. Gabriëlla, Maud, Leander en ik gingen hierbij op een vierpersoonsband, en gingen daarbij anderhalf keer rond in een brede pijp, om vervolgens via een open steile afdaling tegen een steile helling te worden opgeveerd. Vanuit daar draaiden wij een rustiger einddeel van de baan in.

Na deze glijbanen verliet ik de groep en ging ik naar het parkrestaurant. Ik bestelde daar een kop koffie en een stuk cake en nam dit mee naar het zitgebied van mijn reisgenoten. Het was inmiddels al 16.25 uur, en om 16.45 uur moesten we bij terug bij de busjes zijn. Ik dronk mijn koffie, at mijn cake op, en liep daarna met mijn reisgenoten en onze begeleidsters naar de uitgang van het park. We stapten in de taxibusjes en werden daarin teruggebracht naar ons hotelresort.

Rond 17.45 uur kwamen wij bij het resort. Ik liep naar m'n appartement, nam daar een douche en schreef nog wat op over de reis. Evenals mijn reisgenoten maakte ik dat ik om 19.00 uur in de lobby/receptiezaal was, want op dat tijdstip hielden de begeleidsters hun toespraak. Naderhand liepen wij het resortterrein af en wandelden we over de dubbele weg langs de fontein en de trappen

naar de beneden gelegen havenboulevard. Eerst liepen we daar naar een gigantische tegel in de kademuur, waarin gegutst stond 'Marina du Albufeira'. Wij reisgenoten en begeleidsters poseerden voor deze tegel, en een voorbijganger maakte hier een foto van.

Wij liepen terug naar de havenboulevard, en liepen daar ditmaal door naar achteren. Daar gingen we zitten op het terras van Seis Paragrafó, een paella-restaurant. Het personeel nam de bestellingen op bij ons, waarbij ik een Paella Fideguay (met o.a. champignons, ui, ham en plakjes worst) bestelde en een kop koffie. Door het lange wachten aten we pas rond 20.30 uur, waarna wij na 21.15 uur weer naar ons resort gingen.

Terug in het resort gingen Karlien en Jordy, en ik naar ons appartement. Daar keek ik nog met een kop koffie naar een televisieherhaling van de 17e Vuelta-etappe, een zware bergrit over 123 km, van Ribadesella naar de 1558 meter hoge Alto d'Angliru. Remco Evenepoel (Bel.) ging al vroeg in de ontsnapping (mee), maar werd halverwege de 13 km lange slot klim naar de Angliru gegrepen door het groepje favorieten. Primož Roglič (Slv.) won de rit en Sepp Kuss (USA.) bleef leider. Na de uitzending schreef ik nog wat en ging ik rond 23.30 uur naar bed.

Do. 14 Sep: EEN DAGJE ONTSPANNING

Nadat om 07.30 uur mijn wekker ging, stond ik rond 08.00 uur op. Omdat niemand anders nog was opgestaan, dekte ik beneden de tafel, waarbij ik voor Karlien, en Jordy, Leander en ik ieder een eitje kookte. Enkelen zeiden zittend aan tafel dat ze dat aardig vonden. Na het ontbijten ging ik douchen en trok ik mijn zwembad aan, en pakte ik mijn handbagetas in. Maar toen ik daarmee klaar was, was het al 10.00 uur. Op dat tijdstip ging de begeleiding lessen wateraerobic geven, en dus zou ik daarvoor te laat komen. Maar gelukkig kon ik nog aansluiten en deed ik mee aan de lessen, waarbij de meesten van ons bij was.

De aerobicslessen duurden zo'n 25 minuten, waarin wij op dans muziek bewegingsoefeningen deden, zoals rekken en

strekken, staan op een been en het andere been optrekken, buigen door de knieën, watertrappen en het maken van golven. Na deze lessen klom ikzelf uit het water en ging naar het terras om een kop koffie te drinken. Daarna liep ik weer naar het zwembad en ging ik liggen op een strandbed. Leander had zijn draagbare geluidsbox aangezet, en daarop draaide hij disconummers als 'One More Time' van Daft Punk (200; gesampeld van Eddie Johns), 'Born to Be Alive' van Patrick Hernandez (1979) en 'Ma Baker' van Boney M (1977).

Zowat rond 13.00 uur liepen wij allen naar het resortterras. Daar gingen we lunchen. Ikzelf at een omelet met frites en sla, en dronk daar cola bij. Tijdens de lunch werden we bezocht door wespen, maar de begeleidsters vingen er vier van met glazen. Even na 14.00 uur verliet ik de lunchtafel en ging ik naar m'n appartement. Daar keek ik op televisie de 18e etappe van de Vuelta. Deze was een 179 km lange bergrit en ging van Pola de Allende, over de Puerto de San Lorenzo (1349m.) naar het 840 meter hooggelegen Puerto de La Cruz de Linares. Remco Evenepoel (Bel.) ging vandaag wederom in de aanval en won de rit, met 9 minuten voorsprong op de favorieten Roglic (Slv.) en Vingegaard (Den.), en Sepp Kuss (USA.) die de leiderstrui behield.

Inmiddels was het 16.45 uur. Ik liep m'n appartement uit en ging via het zwembad naar het terras, waar mijn reisgenoten ook waren. De begeleidsters trakteerden ons op een ijsje, en ik koos een aardbeien-Calippo. Zo'n halfuur later ik weer naar mijn appartement en nam ik daar een douche. Daarna schreef ik nog wat op.

Omstreeks 18.45 uur maakte ik dat ik weer in de lobby/receptiezaal was. Zodra iedereen daar was, hielden de begeleidsters hun toespraak. Zij vertelden dat wij morgen vroeg moesten opstaan, omdat een grote bus ons rond 08.30 uur zou ophalen, voor de tour langs o.a. Cabo Vicente en de stad Lagos. Daarbij raadden zij aan om niet alleen zonnebrand en een hoofddekseel mee te nemen, maar ook een lunchpakketje en genoeg water, en om goede schoenen aan te trekken.

Na de toespraak gingen wij naar buiten. We liepen naar de havenboulevard en gingen daar zitten op het terras van tapasrestaurant Tasca Portuguesa, waar we zondag hadden gezeten. Tijdens de bestellingopname bestelde ik een kop koffie en een eendenborstschotel. Het laatstgenoemd smaakte voortreffelijk, en na het eten gingen we langs Nosolo Italia. Daar mochten wij van de begeleiding een ijsje nemen. Omdat ik vandaag al een ijsje ophad, bestelde ik echter een beker koffie. We aten en dronken dit allemaal op, en liepen vervolgens terug naar ons resort.

In het resort haalden wij boterhamzakjes bij het begeleidstersappartement, dit om voor de busreis van morgen onze lunchpakketjes te kunnen maken. Wij gingen terug naar onze appartementen en gingen zowat rond 23.00 uur naar bed, want morgen moesten we vroeg op.

Vr. 15 Sep: HET EINDE VAN DE WERELD

Vlak nadat de wekker om 06.30 uur afging, stond ik op. Ik nam een douche, ging rond 07.05 uur naar beneden en dekte daar de tafel, waarbij Karlien en Jordy, en Leander meehielpen. Tijdens het ontbijten smeerden wij allen een lunchpakketje voor onderweg, want de bus zou niet vaak stoppen. Evenals de andere reisgenoten verzamelden we ons voor 08.30 uur in de lobby/receptiezaal, waarna wij met de begeleidsters naar een bushalte liepen, buiten de resortzone.

Omstreeks 09.00 uur pikte een touringcar ons op. De bestuurder ervan reed ons over vrijwel dezelfde weg waarop we woensdag naar het aquapark gingen, maar ging in de buurt van Lagoa rechtsaf. We kwamen bij een stadje met een kasteel, genaamd Silves (Spaans voor Ten Boscche) en eenmaal daar stopte de bus. We stapten uit en liepen het stadscentrum in, waar we eerst door een marktzaal gingen, waar o.a. vervormde paprika's, grote tomaten en zoete sinaasappels in de kramen lagen, en vervolgens linksaf een straathelling op gingen. Daar liepen we naar boven, en zo kwamen we bij een poort in de kasteelmuur. We gingen door de poort en kwamen op een kasseienstraat die zo'n 15 procent steeg.

Eenmaal bij een kerk ging ik zitten op een vlakbij gelegen, onbemand terras, terwijl de andere groepsleden nog verder omhoog gingen. Terwijl zij wegbleven schreef ik aan mijn reisverslag. Na een halfuur kwamen mijn groepsleden terug en liep ik weer met mee naar beneden, via de kasseienhelling, de kasteelpoort en de lager gelegen straathelling.

Eenmaal beneden stapten wij weer in de touringcar. De chauffeur ervan reed om 11.00 uur aan, en zo verlieten wij Silves. We gingen vervolgens de bergen in, waar het dorp Caldes de Monchique lag. Daar gingen we een smalle straat door, die zo'n 10 procent steeg. Na het uitrijden van het dorp werd de weg minder steil en ging deze tegen een gemiddelde van 4 á 7 procent omhoog. Zo kwamen later bij de top van een 902 meter hoge berg, Serra de la Monchique, en daar stopte onze bus op een parkeerplaats.

Aan de parkeerplaats lag een kleding- en souvenirwinkel. We gingen daar naar binnen, en sommigen van ons kochten daar iets, waarbij ik een kunstige koffiekop kocht en een nootjesschaal. Ook mochten we daar ieder een klein glaasje likeur proeven. Zowat rond 12.30 uur gingen we weer terug de touringcar en reed de bestuurder ons daarin een heel eind naar beneden.

Halverwege de helling stopte de chauffeur, ter hoogte van een restaurantje. Hij parkeerde de bus, en wij stapten uit en liepen naar het restaurantje. We gingen daar zitten op een veranda, en kregen daar van de begeleiding een drankje. Ik dronk wederom een kop koffie, en het personeel gaf ons toestemming om daar ons brood op te eten. Na de lunch kocht ik nog een aardbeienijsje met een chocoladeomhulsel.

Even voor 14.00 uur liepen wij terug naar de touringcar. We stapten in, en de chauffeur reed ons verder naar beneden. We kwamen weer bij de hoofdweg en gingen voorbij Lagos, waarna we uitkwamen bij het stadje Sagres. Deze staat bekend om haar gelijknamig daar gebrouwen (Portugees) bier, en ook konden we duidelijk de Atlantische Oceaan zien. Nog vijf kilometer verder stopte de weg bij een (afgesloten) vuurtoren, en daar stopte de bus.

We stapten uit en maakten foto's van het mooie uitzicht die we daar genoten.

Vrijwel overal hield het zicht op bij een waterhorizon. We stonden bij een kaap, de Cabo de São Vicente (Kaap Sint-Vincent). Deze stond tot het jaar 1519 bekend als het einde van de wereld, omdat met daarvoor dacht dat de aarde plat was en dat de Oceaan ergens zou eindigen bij een soort waterval. Een gevaarlijke, helse rondreis van 1519 tot 1522 in Westelijke richting, onder leiding van Fernão de Magalhães (1476 - 1521; stierf op Cebu, Filippijnen), later Juan Sebastian Elcano (1487 - 1526), leverde uiteindelijk het bewijs dat de aarde rond is.

Na een halfuur te zijn gestopt stapten wij weer in. De chauffeur reed ons weer in Oostelijke richting, en zo kwamen we bij de stad Lagos. Rond 16.30 uur stopten we daar uit bij een haven langs de kust. We stapten uit en liepen via een plein met een fontein naar een daar aanstaande kerk, de Igreja Santa Maria (Sint-Mariakerk). We gingen daar naar binnen, en kwamen in de kerkzaal waarin banken stonden, met het zicht op een altaar. In het muurwerk zaten enkele beelden, en voor één hoog raam zat een kruis. Even later liepen we de kerk uit en gingen we een expositiegebouw in, waar in de hal zeepjes, armbanden, kettingen, ringen en mozaïekvisjes werden tentoongesteld.

Na ruim een kwartier liepen wij de expositiehal uit. We gingen een straat in, die uitkwam op een kruising, waar links een café zat, genaamd Buondi, en rechts aan de overkant een souvenirwinkel, Atlantic Shop. Daar gingen we zitten op het terras van het Buondi-café, waar de begeleidsters een stuk puddingcake aan ons uitdeelden. Ikzelf bestelde (op eigen rekening) een kop koffie. Sommigen van ons winkelden in de Atlantic Shop, en na de pauze liepen wij terug naar de touringcar.

Nadat wij instapten, reed de chauffeur ons via Portimão terug naar Albufeira. Wij stapten daar uit bij de bushalte en liepen terug naar ons resort, waar de begeleidsters ons mededeelde, dat we ons om 19.30 uur weer moesten verzamelen voor het diner. Omdat

het nu 18.30 uur was, hadden we dus nog een uur, en ik ging met Jordy en Karlien, en Leander mee naar ons appartement. Daar rustte ik even.

Even voor 19.30 uur meldde ik me weer in de lobbyzaal. Zodra iedereen daar was, gingen we van het resort af en liepen we naar de havenboulevard. Bij het oversteken van de dubbele weg bij het fontein zagen we nog een magentarood wagentje op drie wielen rijden, en eenmaal bij de boulevard gingen we zitten op de veranda van Italiaans-restaurant Nosolo. Een serveerster nam de bestellingen op, en ik bestelde een Pizza Caprissiosa en een glas bier. De pizza was groot, en dus duurde het vrij lang, totdat ik die ophad. Na het hoofdgerecht mochten we nog een nagerecht kiezen, en ik koos daarbij voor een stuk appeltaart, terwijl vele anderen tiramisu of de Nutellavariant ervan kozen (Nutellamisu).

Na het dinér gingen negen reisgenoten (met de begeleidsters) stappen; Gabriëlla, Maartje, Margot, Maud, Monique (R), David, Leander, Marc en Wim. Cassie, Karlien en Jordy, Marieke, Matthijs en ik gingen terug naar het hotelresort, en daar ging ik naar m'n appartement toe. Met een kop koffie keek ik nog naar de samenvatting van de 19e Vuelta-etappe, van La Bañeza naar Íscar over 177 km, die in een massasprint werd gewonnen door Alberto Dainese (Ita.), mede door een val van topsprinter Kaden Groves. Na het einde van de uitzending ging ik (rond 23.30 uur) naar bed.

Za. 16 Sep: EEN UITGEBREID DINÉR

Ik nam aan dat een deel van de stappers vannacht moe zouden zijn geweest. Zeker weten doe ik dat niet, maar zelf was ik vrij moe. Mijn wekker ging rond 07.00 uur, maar pas even voor 08.00 uur stond ik op. Ik dekte de tafel en ontbeet, waarna ik nog even naar een snookerduel keek op de televisie. Daarna nam ik een douche en schreef ik wat aan mijn reisverslag, terwijl Karlien en Jordy in deze periode ook uit bed kwamen. Ten slotte werd ook Leander (stapper van gisteren) wakker.

Even voor 12.00 uur liepen wij naar de lobby/receptiezaal. Daar deelden de begeleidsters als volgt mee; reisgenoten die moeite hadden met inpakken, konden hiermee tussen 15.00 uur en 17.00 uur door hen worden geholpen. Na 17.00 uur zouden we nog naar het begeleidingsappartement kunnen gaan om daar de nodige spullen te halen voor het ontbijt voor morgen, want we zouden die morgen heel vroeg vertrekken.

In de lobby hoorde ik de stappers lovend praten over het uitgaan van gisterenavond. 'Het was erg leuk en gezellig' vertelde Maud. Marc zei 'Er werden leuke nummers gedraaid, zoals 'Asereje (The Ketchup Song)' van Las Ketchup (2002) en 'Dragostéa din Tei' van O'Zone (2004)'. Gabriëlle voegde eraan toe 'Het was een hele leuke avond', en volgens Wim waren ze tot 01.00 uur in de kroeg(en) gebleven.

Zowat rond 12.20 uur liepen we het resort weer uit. We liepen naar de havenboulevard en gingen daar zitten op het overdekte terras van de El Barrio, want het regende. Tijdens de bestellingsopname bestelde ik een Spaghetti Carbonara en een grote koffie, een aantal anderen een Poke Bowl (waaronder Cassie die tegenover me zat). Tijdens het zitten en het eten werden veel legendarische en lijstwaardige liedjes gedraaid, zoals 'Your Song' van Elton John (1970), 'We Are the Champions' van Queen (1977), 'Everywhere' van Fleetwood Mac (1987) en natuurlijk 'Every Breath You Take' van The Police (1983). Nadat we alles hadden opgegeten, deden sommigen van ons nog boodschappen, waarna we naar het hotelresort teruggingen.

Eenmaal bij het resort gingen wij naar onze appartementen toe. We pakten daar zover mogelijk onze koffers en handbagagetassen in, en smeerden onze ontbijtpakketjes voor morgen. In de tijd die nog resteerde keek ik nog televisie, naar de 20e Vuelta-etappe. Deze ging over 208 km van Manzanares El Real naar Guaddarama, telde 10 heuvels, en werd gewonnen door Wout Poels (Ned.). Wel zorgde ik dat ik voor 18.00 uur, evenals de anderen, bij de lobby/receptiezaal kwam.

In de lobby/receptiezaal gaven Arianne, Monique (B) en Myrthe hun laatste toespraak. Daarin zeiden ze, dat wij om 05.00 uur 's nachts met koffer en al in de lobby moesten zijn, want we zouden vertrekken om 05.30 uur. Na de toespraak liepen wij naar de havenboulevard en gingen we daar zitten in tapasrestaurant Tasca Portuguesa. Ditmaal mochten wij van de begeleiding en hoofdgerecht bestellen tot 30 Euro. Ik bestelde kabeljauw met aardappelen (bacelhao) en een flesje stoutbier, en sommigen anderen bestelden een steak met gefrituurde aardappelen (zoals Leander) of kipcurry (zoals Monique (R)). Bovendien verliep de maaltijd zeer gezellig.

Na het eten gingen wij nog een ijsje halen bij het Italiaanse restaurant Nosolo. Omstreeks 20.30 uur liepen we weer terug naar ons resort, en daar deelden de begeleidster de nieuwe winterfolder aan ons uit. Ook zat er een cadeautje bij, en ditmaal was dat een magneetplaatje met een kurkprent. Na deze cadeau-uitreiking gingen we naar onze appartement(en), en daar schreef ik met een kop koffie nog wat over de reis op. Ik nam rond 22.00 uur nog een douche en ging daarna naar bed.

Zo. 17 Sep: DE TERUGREIS

04.10 uur. De wekker ging! Ik stond op, ging naar de badkamer, poetste mijn tanden en trok een schoon T-shirt aan. Zodra ik volledig was aangekleed vervolgde ik het inpakken van mijn koffer, en eenmaal daarmee klaar sjouwde ik deze twee trappen naar beneden. Nu bevond ik me op de kasseienlaan, en ik sleepte de koffer daarover richting het receptiegebouw. Daar ging ik zitten op een stoel in de lobbyzaal, waar de meesten van ons ook al ergens zaten.

Zodra wij allen in de zaal zaten, begon het wachten op de bus. Rond 05.30 uur kwam deze bij ons aan. Wij zwaaiden het hoofdpersoneel uit en sleepte onze koffers het resortterrein af in de richting van de bus. Na het inladen stapten wij in, en de chauffeur reed ons, via vijf tussenstops bij andere hotels

(Cassie vertelde mij dat ze ooit in een van die hotels logeerde), naar de luchthaven.

Eenmaal bij de luchthaven stapten wij uit de bus. We haalden onze koffers eruit en liepen het luchthavengebouw in. We gingen daar door de paspoortcontrole en de douane, waarbij onze koffers op de lopende band werden geplaatst. Vervolgens liepen we naar de vertrekhallen, maar daar werd omgeroepen, dat het vertrek van ons vliegtuig van 9.15 uur werd verlaat naar 10.05 uur. Als reactie kocht ik een beker koffie en dronk ik deze zittend tussen mijn reisgenoten op.

Omstreeks 09.40 uur konden wij in ieder geval naar ons laatste controlepunt toe. De controleurs checkten dat onze paspoorten en vliegtickets, en een bus bracht ons naar het juiste vliegtuig. We stapten erin en gingen daar zitten op de aangewezen zitplaatsen. Pas rond 10.30 uur steeg het toestel op, maar deze genoot rugwind, en tijdens de vlucht lunchte ik.

Na zo'n twee en een halfuur vliegen landde het vliegtuig rond 14.00 uur op Schiphol Airport. Wij stapten daar langzamerhand uit het vliegtuig en liepen via de hallen van het luchthavengebouw naar de bagageband. We haalden daar onze koffers ervan af en namen vervolgens afscheid van elkaar, wat ik erg jammer vond, want het was een hele mooie vakantie.

Zo liep ik alleen naar het treinstation van Schiphol toe. Ik kwam daar rond 15.00 uur en nam daar de trein naar 's-Hertogenbosch Centraal Station. Eenmaal daar ging ik naar de bushalte, en daar stapte ik in een bus. Deze vervoerde mij naar het dichtstbijzijnde busstation, en daar stapte ik om ten slotte naar huis te lopen.

Adri Rovers